

Arrest

nr. 225 613 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. BUEKENHOUT *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, E. I. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U was woonachtig met uw ouders in Grozny. Toen u op een dag naar de fitness ging, werd u door enkele mannen aangesproken die wilden dat u bij de veiligheidsdiensten kwam werken. U weigerde maar de dag nadien spraken ze u terug aan en was de toon veel dreigender. Er werd wat over en weer geschreeuwd maar u bleef weigeren. Drie of vier dagen nadien, in juni 2017, vielen de ordediensten uw huis binnen en werd u meegenomen naar een kelder. U werd een week vastgehouden, waarop u gevraagd werd wat u tegen het regime had. U werd gedwongen door middel van foltering om een document te tekenen, hetgeen u niettemin weigerde te doen. Ondanks de folteringen slaagde u erin te

weerstaan om het document te tekenen. Na een week werd u door een familiekennis vrijgekocht, waarna u vlak bij uw huis werd afgezet. U verbleef nog een nacht thuis, waarna u bij familie in Ingoesjetië ging onderduiken. U verbleef er tweeënhalve maand (van 12 of 13 juni tot 1 september), waarna u naar Moskou ging. Bij uw vertrek zag u uw moeder, die u wist te vertellen dat de ordediensten nog enkele malen waren langsgekomen op zoek naar u. U verbleef twee weken in Moskou waar u een internationaal paspoort kreeg dat voor u geregeld werd. Hierna reisde u verder naar Spanje en dan naar België, waar u op 21/11/2017 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: uw binnenlands paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit het neergelegde medische attest kan onvoldoende blijken dat u niet in staat zou zijn op een normale manier een onderhoud te doen gezien er in het attest enkel gewag wordt gemaakt van een zekere kwetsbaarheid omwille van zaken die u in uw land van herkomst hebt meegemaakt zonder dit evenwel enigszins te specificeren.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde vervolging te vrezen van de Tsjetsjeense veiligheidsdiensten omdat u weigerde zich bij hen aan te sluiten. Echter kon u de door u verklaarde vervolgingsvrees niet aannemelijk maken.

Vooreerst komen uw verklaringen met betrekking tot uw internationaal paspoort niet overeen met de informatie die uit uw binnenlands paspoort kan worden gedistilleerd, hetgeen uw hele asielrelaas al op losse schroeven zet. U gaf aan dat u op het moment van uw arrestatie niet over een internationaal paspoort beschikte en uw internationaal paspoort pas in Moskou voor het eerst te zien kreeg. Na uw arrestatie (in juni 2017) zou dit door een zekere M. (...) geregeld zijn; voordien had u nooit plannen gehad om naar het buitenland te reizen (CGVS p.11-12). Echter blijkt uit de stempel op pagina 19 van uw binnenlands paspoort dat er reeds op 02/05/2017 een internationaal paspoort op uw naam werd afgeleverd. Geconfronteerd met deze stempel kon u zelfs niet zeggen wat die stempel betekende, hetgeen weinig ernstig is. Gevraagd of het geen stempel voor de uitreiking van een internationaal paspoort is, kon u geen antwoord geven, behalve het weinigzeggende dat M. (...) alles had geregeld (CGVS p.17). Gezien uit de stempel en de visuminformatie wel degelijk blijkt dat u reeds ruim voor uw beweerde arrestatie, namelijk op 2 mei, een internationaal paspoort had verworven, terwijl u dit expliciet ontkende en zelfs stelde nooit enige plannen voor een buitenlandse reis te hebben gehad, wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven reeds op ernstige wijze aangetast (CGVS p.11-12).

Voorts zijn uw verklaringen van een zodanige vaagheid dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde vervolgingsvrees. Naast het feit dat u absoluut niet kon zeggen bij welke veiligheidsdienst men u wilde rekruteren en door welke dienst u werd vastgehouden – u kwam immers niet verder dan 'militaire' - (CGVS p.8-9, 15, 18) slaagde u er ook niet in enigszins concreet te zijn over de periode waarin u werd vastgehouden. Zo gaf u aan dat u op ofwel de 2de, 3de of de 4de juni werd opgepakt en op 11 of 12 juni werd vrijgelaten. U gaf verder aan dat u een week werd vastgehouden of meer, maar zeker een week (CGVS p.9). Het lijkt weinig plausibel dat u niet concreter kan zijn betreffende de periode waarin u werd vastgehouden, te meer het de enige aanhouding is die u naar voor brengt, en u in de vragenlijst nog aangaf dat u 11 dagen werd aangehouden, hetgeen zeer specifiek is en overigens wezenlijk verschilt van een week (DVZ vragenlijst 3.1). Ook betreffende het moment waarop u na uw arrestatie thuiskwam, kon u niet met zekerheid zeggen of u laat in de avond dan wel vroeg in de morgen thuiskwam, hetgeen toch een wezenlijk verschil is (CGVS p.10-11). Frappant is ook, ondanks het feit dat u aan het begin van het CGVS-onderhoud aangaf dat er een fout was gemaakt door DVZ omdat zij 1 maal juli schreven in plaats van juni (CGVS p.2), het feit dat uit de vragenlijst blijkt dat u elke keer over juli sprak met betrekking tot uw aanhouding: tot twee keer toe, en dan nog in verschillende passages, hetgeen bezwaarlijk aan een vertaalfout kan worden geweten (Vragenlijst 3.1 en 3.5). Dat u de fout pas achteraf opmerkt – wellicht niet toevallig, gezien uw visum in juni werd aangevraagd - komt de geloofwaardigheid dan ook niet ten goede. Voorts kon u klaarblijkelijk niet zeggen of u 2 of 3 keer werd aangesproken om zich bij de ordediensten aan te melden. Men zou toch verwachten dat u zich kan herinneren of u 2 of 3 keer werd aangesproken, te meer gezien u wél met zekerheid kon stellen dat men de 2de keer zeer dreigend was en er geschreeuwd was, waardoor redelijkerwijs kan verwacht worden dat u zou weten of u hierna al dan niet nog een derde keer werd aangesproken (CGVS p.13-14). Dergelijke vaagheid is weinig ernstig.

Ook aangaande uw onderduiken in Ingoesjetië legde u dergelijke vage verklaringen af, hetgeen dan ook doet betwijfelen of u voor uw aankomst in Nazran hebt verbleven, en bijgevolg ook doet twijfelen aan de

2 invallen na uw vertrek in diezelfde periode. U gaf aan dat u bij familieleden langs moederzijde heeft verbleven maar slaagde er niet in aan te geven hoe zij dan aan u gerelateerd waren, behalve het vaagweg stellen dat het verre familie betrof. Evenmin kon u de familienaam van de vader geven, hetgeen toch vrij opmerkelijk is gezien u er tweeënhalve maand heeft verbleven. Voorts kon u zelfs geen begin van beschrijving geven van de buurt waar u in Nazran heeft verbleven, noch enigszins indiceren waar in de stad u verbleef. U kon geen enkel referentiepunt zoals bijvoorbeeld een halte of zo geven (CGVS p.4-5). U stelt weliswaar dat u er uit angst niet buiten kwam, maar gezien u er tweeënhalve maand heeft verbleven kan toch redelijkerwijze worden verwacht dat u dergelijke basale informatie zou kunnen geven.

Op basis van bovenstaande kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan het gegeven dat de ordediensten u poogden te rekruteren en dat u vervolgens een week werd vastgehouden. Gezien u aangaf dat u voor het overige geen redenen had om internationale bescherming aan te vragen en u bij terugkeer enkel de ordediensten vreest omwille van de rekrutering kan u een nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maken (CGVS p.20).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Het door u neergelegde binnenlandse paspoort bevat enkel persoonlijke gegevens die in bovenstaande niet in twijfel worden getrokken.

Het medisch attest stelt enkel dat er psychologische opvolging is en dat u in de perceptie van de psychologe zeer breekbaar bent omwille van wat u in uw land van herkomst is overkomen. Dergelijke zeer vage informatie kan de bovenstaande lancunes en tegenstrijdigheden in uw verklaringen geenszins verklaren.

Uw advocaat gaf nog mee dat u een kwetsbaar persoon bent en dat hiermee voldoende rekening dient gehouden te worden. Echter gaf u zelf aan enkel de ordediensten bij terugkeer te vrezen en dat de enige reden voor uw vraag tot internationale bescherming de - manifest ongeloofwaardige - rekrutering betrof, waardoor onduidelijk is in welke mate het CGVS nog meer rekening kan houden met uw kwetsbaar profiel, hetgeen overigens op zich een zeer breed en vaag begrip is dat dan ook op basis van omstandige attesten en/of verklaringen gecontextualiseerd dient te worden. De loutere vaststelling dat het onderhoud "slechts" 1u40 minuten heeft geduurd zonder ook maar enigszins aan te geven welke facetten onvoldoende werden besproken, is dan ook niet meer dan een loutere vaststelling.

Het algemene rapport van het BCHV is een interessante analyse betreffende traumatiek en de impact op herinneringen. Niettemin zijn de hiaten, vaagheden en tegenstrijdigheden (ook inzake informatie uit de documenten) van dien aard dat zij niet kunnen worden verklaard door een weinig omstandig psychologisch attest en een algemeen rapport inzake de problematiek van traumatiek en geheugen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen “48/3 t.e.m. 48/7”, 48/9 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 20 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van het hoorrecht, van het recht van verdediging, van het rechtsbeginsel *audi alteram partem*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij gaat tevens in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen dan wel te verklaren. Zij beroept zich derhalve eveneens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift de beoordeling van verwerende partij van de aanwezigheid van een bijzondere procedurele nood in hoofde van verzoekende partij betwist, duidt de Raad erop dat verwerende partij dienaangaande in de bestreden beslissing terecht het volgende motiveert: “Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit het neergelegde medische attest kan onvoldoende blijken dat u niet in staat zou zijn op een normale manier een onderhoud te doen gezien er in het attest enkel gewag wordt gemaakt van een zekere kwetsbaarheid omwille van zaken die u in uw land van herkomst hebt meegemaakt zonder dit evenwel enigszins te specificeren.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.” De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die voormelde beoordeling in een ander daglicht stellen. Inzake de bespreking van de bijgebrachte attesten van psychologen verwijst de Raad naar het gestelde onder punt 2.2.5. Tot slot wijst de Raad erop dat bij

het persoonlijk onderhoud van 22 januari 2019 noch verzoekende partij zelf, noch haar advocaat enig verzet laten aantekenen bij het laten doorgaan van dit onderhoud, dit op basis van de beweerde geestelijke gezondheidstoestand van verzoekende partij.

2.2.4.1. Verzoekende partij meent verder dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 20 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden geschonden nu zij niet gehoord werd in een taal die zij volledig beheerst en er geen specifieke maatregelen werden genomen om dit te compenseren. Aangezien zij niet rechtsgeldig werd gehoord, schendt de bestreden beslissing tevens het hoorrecht, het recht van verdediging en het rechtsbeginsel *audi alteram partem*.

2.2.4.2. De Raad duidt er evenwel op dat overeenkomstig artikel 20 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 de commissaris-generaal, indien de asielzoeker de bijstand heeft gevraagd van een tolk overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, de aanwezigheid van een tolk die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst dient te verzekeren, in de mate hij over zulk een tolk beschikt. *In casu* verzocht verzoekende partij bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming om de hulp van een tolk en gaf zij aan zowel het Russisch als het Tsjetsjeens voldoende te beheersen om de redenen die geleid hebben tot haar vertrek uit haar land van herkomst uiteen te zetten (administratief dossier, stuk 15, verklaring betreffende procedure, vraag 2). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij eveneens werd gehoord met de bijstand van een tolk Russisch, verklaarde verzoekende partij de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk (administratief dossier, stuk 15, verklaring betreffende procedure, vraag 2). Voorts gaf zij er op geen enkel moment aan dat zij het Russisch onvoldoende beheerst om in deze taal gehoord te worden. Op het Commissariaat-generaal gaf verzoekende partij bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud weliswaar aan dat haar Russisch niet zo goed is, doch maakte zij geen bezwaar tegen de aanwezigheid van een Russische tolk. Zij het tevens benadrukt dat verzoekende partij er bij het begin van haar persoonlijk onderhoud op werd gewezen dat indien iets niet duidelijk zou zijn, zij dit moet aangeven en om verduidelijking moet vragen (administratief dossier, stuk 5, notities CGVS, p. 1-2). Op het einde van het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekende partij dat zij alle vragen goed had begrepen en dat zij al haar motieven had kunnen uiteen zetten (notities CGVS, p. 20). Ten slotte werd nog aan verzoekende partij en haar raadsman gevraagd of zij verder nog opmerkingen hadden, doch werden door hen geen bezwaren geuit tegen het feit dat gebruik werd gemaakt van een tolk Russisch (notities CGVS, p. 21). Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat verzoekende partij het Russisch voldoende beheerst om de gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden. Het betoog van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij niet rechtsgeldig werd gehoord voordat de beslissing werd genomen, waardoor volgens haar het hoorrecht, het recht van verdediging en het rechtsbeginsel *audi alteram partem* werden geschonden, kan dan ook geenszins worden bijgetreden door de Raad.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij erop wijst dat zij lijdt aan geheugen-, verstand- en psychologische problemen en in dit verband als bijlage bij haar verzoekschrift een e-mail van haar raadsman aan het Commissariaat-generaal d.d. 6 februari 2019 (bijlage 3), een e-mail van haar voormalige psycholoog d.d. 12 februari 2019 (bijlage 4) en een attest van haar huidige psycholoog d.d. 25 april 2019 (bijlage 5) voegt, is de Raad van oordeel dat deze stukken niet van aard zijn de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Omtrent de e-mail van haar raadsman aan het Commissariaat-generaal d.d. 6 februari 2019 (bijlage 3 van het verzoekschrift), duidt de Raad erop dat dienaangaande in de bestreden beslissing reeds terecht het volgende wordt gemotiveerd: *"Uw advocaat gaf nog mee dat u een kwetsbaar persoon bent en dat hiermee voldoende rekening dient gehouden te worden. Echter gaf u zelf aan enkel de ordediensten bij terugkeer te vrezen en dat de enige reden voor uw vraag tot internationale bescherming de - manifest ongeloofwaardige - rekrutering betrof, waardoor onduidelijk is in welke mate het CGVS nog meer rekening kan houden met uw kwetsbaar profiel, hetgeen overigens op zich een zeer breed en vaag begrip is dat dan ook op basis van omstandige attesten en/of verklaringen gecontextualiseerd dient te worden. De loutere vaststelling dat het onderhoud "slechts" 1u40 minuten heeft geduurd zonder ook maar enigszins aan te geven welke facetten onvoldoende werden besproken, is dan ook niet meer dan een loutere vaststelling.*

Het algemene rapport van het BCHV is een interessante analyse betreffende traumatiek en de impact op herinneringen. Niettemin zijn de hiaten, vaagheden en tegenstrijdigheden (ook inzake informatie uit de documenten) van dien aard dat zij niet kunnen worden verklaard door een weinig omstandig psychologisch attest en een algemeen rapport inzake de problematiek van traumatiek en geheugen." De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen enkele poging onderneemt om voormelde motivering in

concreto te weerleggen en zich beperkt tot het louter opnieuw neerleggen van ditzelfde stuk, hetgeen geenszins soelaas brengt.

Inzake de e-mail van haar voormalige psycholoog d.d. 12 februari 2019 (bijlage 4 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad dat hieruit evenmin blijkt dat verzoekende partij niet in staat zou zijn geweest op een normale manier een onderhoud te doen daar er in de e-mail enkel gesteld wordt dat verzoekende partij 'misschien' niet in staat is om gehoord te worden en dit omwille van 'verwarring' in hoofde van verzoekende partij, zonder dit evenwel enigszins te specificeren. Dergelijke zeer vage informatie is dan ook geenszins van aard om de in de bestreden beslissing vastgestelde lacunes en tegenstrijdigheden te verklaren.

Wat nog het attest van haar huidige psycholoog M. N. d.d. 24 april 2019 (bijlage 5 van het verzoekschrift) betreft, stelt de Raad vast dat uit dit attest louter blijkt dat verzoekende partij te kampen heeft met psychische problemen, doch niet dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. In het attest wordt nergens bevestigd dat verzoekende partij inderdaad geheugenproblemen kent zoals zij zelf verklaart. Waar in het attest nog gesteld wordt dat vermoed wordt dat verzoekende partij een lichte mentale achterstand heeft, bemerkt de Raad dat dit slechts een vermoeden betreft dat verder op generlei wijze gestaafd wordt.

In het middels een aanvullende nota van 14 augustus 2019 bijgebrachte attest van voormeld psycholoog herneemt deze integraal zijn voormeld schrijven en voegt er enkel aan toe dat betrokkene lijdt aan PTSD. Ook in dit document wordt niet geattesteerd dat verzoekende partij in de onmogelijkheid verkeert het voorwerp uit te maken van een onderhoud en dat haar cognitief geheugen dermate zou zijn aangetast dat zij geen coherente en consistente verklaringen zou kunnen afleggen over haar persoonlijke leefwereld en de gebeurtenissen die zij persoonlijk heeft meegemaakt.

2.2.6. Inzake de opmerking van verzoekende partij dat haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal slechts één uur en veertig minuten heeft geduurd, duidt de Raad erop dat de advocaat van verzoekende partij deze opmerking reeds had gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal en dat verwerende partij in dit verband in de bestreden beslissing reeds terecht motiveert dat de loutere vaststelling dat het onderhoud "slechts" één uur en veertig minuten heeft geduurd, zonder ook maar enigszins aan te geven welke facetten onvoldoende werden besproken, niet meer dan een loutere vaststelling betreft. Verzoekende partij komt ook in haar verzoekschrift niet verder dan de loutere bemerking dat het persoonlijk onderhoud "slechts" één uur en veertig minuten heeft geduurd.

2.2.7.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat haar verklaringen met betrekking tot haar internationaal paspoort niet overeenkomen met de informatie die uit haar binnenlands paspoort kan worden gedistilleerd, bemerkt verzoekende partij vooreerst dat *"er geen kopie van zijn binnenlandse paspoort in het administratief dossier ligt zodat hij deze informatie niet kan bevestigen"*. Verder benadrukt zij dat *"hij nooit verklaard heeft zelf de nodige stappen te hebben gedaan voor het bekomen van een paspoort maar dat dit gedaan werd via M. (...), een kennis van zijn ouders. Verzoeker bevestigt dat hij voor zijn arrestatie in juni 2017 nooit plannen heeft gemaakt om het land te verlaten."*. Verzoekende partij betoogt verder nog dat niets bewijst dat het paspoort effectief op 2 mei 2017 werd afgeleverd en meent dat M. valse data heeft opgegeven bij het regelen van het internationale paspoort.

2.2.7.2. De Raad bemerkt vooreerst dat het administratief dossier wel degelijk een kopie van haar binnenlands paspoort bevat (administratief dossier, stuk 17, map documenten, deel 1). Desbetreffend betoog mist dan ook feitelijke grondslag.

Verder is de Raad van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat M. valse data zou hebben opgegeven bij het regelen van het internationale paspoort en dat dit verklaart waarom volgens de stempel in haar binnenlandse paspoort het internationale paspoort reeds werd afgeleverd op 2 mei 2017, hetgeen evenwel niet overeenstemt met de werkelijkheid, een allerm minst overtuigende *post-factum* verklaring betreft teneinde de vastgestelde inconsistentie tussen haar verklaringen over haar internationaal paspoort en de informatie die uit haar binnenlands paspoort blijkt alsnog te verklaren, nu verzoekende partij, toen zij tijdens haar persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met de stempel op pagina 19 van haar binnenlands paspoort waaruit blijkt dat er reeds op 2 mei 2017 een internationaal paspoort op haar naam werd afgeleverd slechts de weinigzeggende uitleg gaf dat M. alles had geregeld (notities CGVS, p. 17). Immers mag van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij de inhoud kent van de documenten waarvan hij zich bedient en zich minstens bewust is van onverenigbaarheden tussen deze documenten en het door hem voorgehouden relaas. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij bij haar persoonlijk onderhoud niet kan

duiden waarvoor de datum 2 mei 2017 op pagina 19 van het interne paspoort staat en niet verder komt dan te stellen dat M. dit regelde, evenmin dat verzoekende partij nu plots komt aandraven met de verklaring dat het valse data – waarvan op generlei wijze het nut en het doel wordt aangegeven – betreffen daar het gebruik van valse data juist de geloofwaardigheid van het beweerde asielaanvraag ondermijnen. Door de Raad kan niet worden ingezien waarom men een internationaal paspoort zou laten aanmaken met valse gegevens die niet compatibel zijn met de beweerde vervolgingschronologie. Verzoekende partij geeft desbetreffend niet de minste duiding.

2.2.8.1. Omtrent de vastgestelde vaagheden in haar verklaringen over de feiten die de aanleiding vormden van haar vertrek uit haar land van herkomst, verwijst verzoekende partij wederom naar haar geheugenproblemen en stelt zij dat het mogelijk is dat men bepaalde zaken vergeet na een traumatische gebeurtenis.

2.2.8.2. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij nalaat de door haar voorgehouden geheugenproblemen te staven. Zij brengt geen enkel medisch attest bij waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Zij beperkt zich dan ook tot blote beweringen en stelt hiermee de motivering van de bestreden beslissing geenszins in een ander daglicht.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij in verband met de vastgestelde vage verklaringen aangaande haar onderduiken in Ingosjetijë stelt dat zij zich niet veel herinnert door haar slechte gezondheidstoestand tijdens deze periode, stelt de Raad evenwel vast dat nergens uit haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud blijkt dat haar gezondheidstoestand tijdens haar verblijf in Ingosjetijë dermate slecht zou zijn geweest dat zij zich niet bewust was van haar omgeving en zij geen gesprekken kon aangaan met de familieleden waar zij verbleef (notities CGVS, p. 4-7). Aangezien verzoekende partij hier tweeënhalve maand heeft verbleven, kan van haar wel degelijk verwacht worden dat zij zou weten hoe zij gerelateerd was met deze familieleden, dat zij de familienaam van de vader zou kennen, dat zij een begin van beschrijving zou kunnen geven van de buurt waar zij in Nazran heeft verbleven of dat zij minstens enigszins zou kunnen indiceren waar in de stad zij verbleef. Bovendien is verzoekende partij op eigen houtje naar haar familieleden in Ingosjetijë gereisd, wat het des te onaannemelijker maakt dat zij niet weet waar in de stad zij verbleef en geen beschrijving van de buurt kan geven.

2.2.10. Wat betreft nog de verwijzing van verzoekende partij naar internationale rapporten met algemene informatie over de handelswijze van de *Kadyrovtsy*, dewelke zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 6-8), wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nrX ; RvS 15 december 2004, nr. X).

2.2.11. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de

elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.*

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.” De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die voormelde motivering in een ander daglicht stellen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 17 en 18), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 22 januari 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT